

Wyrok z dnia 4 grudnia 2009 r.

III KRS 19/09

Niedopuszczalne jest odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, wniesione przez osobę, której uchwała nie dotyczy, choćby dotyczyła ona stanowiska sędziego, o które ubiega się osoba odwołująca się.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Jolanta Strusińska-Żukowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2009 r. sprawy z odwołania Zygmunta D. od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa [...] w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego,

1. o d d a l i ł odwołanie od uchwały [...];
2. odrzucił odwołanie w pozostałej części.

U z a s a d n i e n i e

Sędzia Sądu Rejonowego [...] Zygmunt D. wniósł odwołanie od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 4 czerwca 2009 r. [...]. Zaskarżoną uchwałą [...] postanowiono nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jego kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. Pozostałe zaskarżone uchwały dotyczą osób, w stosunku do których Rada postanowiła o ich przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowiska sędziów WSA w K. Te 4 uchwały, pozytywne dla kandydatów, dotyczyły 4 wolnych stanowisk sędziowskich w WSA w K., o których zawiadomiono w obwieszczeniu Prezesa NSA z dnia 5 lutego 2009 r. (M.P. Nr 9 poz. 107). O jedno z tych stanowisk ubiegał się skarżący.

W uzasadnieniu uchwały Rada stwierdziła, że skarżący ukończył studia prawnicze w 1995 r., po odbyciu aplikacji złożył egzamin sędziowski w 1997 r. uzyskując

ocenę bardzo dobrą, następnie był asesorem, a we wrześniu 1999 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego dla K.N.H. W latach 2000 - 2002 był przewodniczącym Wydziałów Zamiejscowych w P.: Cywilno - Karnego, a następnie Grodzkiego. Od lipca 2002 r. orzeka w pełnym wymiarze w Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego dla K.N.H. W 2005 r. ukończył Szkołę Podyplomową w Zakresie Prawa Europejskiego dla Sędziów na UMCS w L.

Oceny pracy skarżącego za okres od stycznia do sierpnia 2008 r. dokonała sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego Grażyna D. Stwierdziła, że spełnia on formalne przesłanki do zajęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, jednak na tle przedstawionych materiałów nie ma dostatecznych podstaw do formułowania opinii co do jego merytorycznej przydatności.

Na posiedzeniu Kolegium WSA w K. dnia 8 maja 2009 r. skarżący otrzymał 0 głosów „za”, a na Zgromadzeniu Ogólnym sędziów WSA w K. na 29 głosów uzyskał 2 głosy „za”.

Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2009 r. jednomyślnie głosowała „przeciw” (20 głosów) i tym samym skarżący nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów „za”.

W odwołaniu skarżący zarzucił naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji, przez niezastosowanie reguł i kryteriów awansu odpowiadających zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Jego zdaniem postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa stanowiło konkurs, co uzasadnia zaskarżenie pozytywnych uchwał Rady dotyczących obsadzenia tych stanowisk, o które się ubiegał. Tymczasem w uzasadnieniu uchwały brak porównania poszczególnych kandydatów. Przy ocenie kandydatów trzeba brać pod uwagę różne kryteria, w szczególności staż pracy, pracę w różnych wydziałach, wiek sędziego, poziom jego orzecznictwa oraz opinie kolegium sądu, zgromadzenia ogólnego i prezesa sądu. Zdaniem skarżącego, gdyby Rada stosowała te kryteria do porównania wszystkich kandydatów do 4 wolnych miejsc w WSA w K., to powinna przedstawić jego kandydaturę w wniosku o powołanie na stanowisko sędziego tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie od uchwały [...], dotyczącej skarżącego, jest nieuzasadnione, a w pozostałej części jest niedopuszczalne.

Powołując jako podstawę odwołania przepisy art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji skarżący usiłuje podważyć zasadność stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa. Tymczasem dokonanie oceny kandydatów jest konstytucyjną (art. 179) i ustawową (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) kompetencją Rady. Zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że naruszone zostały granice swobodnego uznania lub przepisy postępowania, jeżeli to naruszenie miało wpływ na stanowisko zajęte przez Radę. Te okoliczności nie zachodzą w rozpoznawanej sprawie. W szczególności Rada nie zastosowała kryteriów oceny, które byłyby sprzeczne z art. 2, art. 33 i art. 60 Konstytucji, przy czym zarzut stosowania takich kryteriów nie został postawiony w odwołaniu. Zarzuty odnoszą się do samej istoty oceny, to jest do sposobu zastosowania należytych kryteriów oceny. To jednak - jak stwierdzono - należy do prerogatyw Rady. Nie jest prawdziwy zarzut odwołania, że Rada przyjęła tylko 3 kryteria, to jest opinie Kolegium, Zgromadzenia Ogólnego i Prezesa WSA. W uzasadnieniu uchwały Rady przedstawione zostały także inne okoliczności dotyczące skarżącego, w szczególności przebieg jego pracy zawodowej, dodatkowych szkoleń oraz opinia sędzi NSA.

W odniesieniu do zarzutów związanych z konkursem należy podnieść, że przepisy regulujące postępowanie przed Radą nie przewidują obowiązku jego przeprowadzenia. Konkurs - rozumiany jako postępowanie zakończone jedną uchwałą odnoszącą się do wszystkich kandydatów - nie jest przewidziany ani w ustawie o KRS, ani w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 12 ust. 6 ustawy o KRS, który upoważnił Prezydenta RP do określenia „szczegółowego trybu działania Rady i postępowania przed Radą”. W wyroku z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1567, z dnia 1 grudnia 2009 r.) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że ten przepis w zakresie, w jakim zawiera zwrot „i postępowania przed Radą” jest niezgodny z art. 187 ust. 4 w związku z art. 2 Konstytucji oraz że w tej części traci on moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw RP. Oznacza to, że rozporządzenie, w części dotyczącej postępowania przed Radą, zachowuje moc obowiązującą do

dnia 1 grudnia 2010 r., chyba że wcześniej to postępowanie zostanie uregulowane w ustawie. *De lege lata* o konkursie przed Radą można mówić tylko w potocznym znaczeniu tego słowa, to znaczy o kilku odrębnych postępowaniach dotyczących obsadzenia ograniczonej liczby stanowisk, mniejszej niż liczba kandydatów do nich. Są to jednakże postępowania indywidualne, przy czym w praktyce organ dokonujący oceny bierze pod uwagę nie tylko okoliczności ściśle związane z poszczególnymi kandydatami, ale także dokonuje ich porównania. Nie zmienia to jednak faktu, że nie mamy tu do czynienia z jednym postępowaniem, lecz z ich zbiorem. Dlatego odwołanie od uchwały Rady w sprawie przestawienia kandydatury Prezydentowi przysługuje tylko tej osobie, której dotyczy ta uchwała i która była stroną postępowania. Nie jest zatem dopuszczalne odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wniesione przez osobę, której ona nie dotyczy, choćby ta uchwała dotyczyła stanowiska sędziego, o które ubiega się osoba odwołująca się.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

=====